

Klierikas Tomáš, I k.

Krikšto emocijos... Visų pirma prieš krikštą buvo nemažai jaudulio, nežinojau kas ir kaip bus, kokie bus uždaviniai, žaidimai ir t.t. Žinodamas, kaip vyksta krikštas aukštosiose mokyklose, galvojau jog bus žiauru, dėl to mane lydėjo nemažas jaudulys, tačiau krikštui prasidėjus buvau sužavėtas visų pirma to, kaip buvo pasirodžius, kaip buvo suorganizuoti žaidimai, konkursai,

anekdotai ir t.t. Galiu drąsiai sakyti, kad tai nebuvo pasityčiojimas, bet krikštas, kuris parodė krikščionišką meilę, rūpestį ir bendruomenės palaikymą. Buvo išsaugotas mūsų, pirmo kurso klierikų, orumas, nebuvome išjuokti arba pažeminti.

Dėl šio dalyko kaip žmogus ir studentas tikrai esu labai nustebintas. Taip pat mane nustebino II ir III kursų atsakingumas ruošiant krikštą. Buvo įdėta daug meilės ir darbo. Ir visa tai dėl mūsų – I kurso. Iš tikrųjų sunku aprašyti savo emocijų būseną, trūksta žodžių. Noriu nuoširdžiai padėkoti viso I kurso vardu už darbą, rūpestį ir meilę organizuojant krikštynas. Ačiū.

Klierikas Jaroslav, I k.

Kaip išgyvenau krikštynas? Laukdamas jų, tiesa sakant, vengiau net minties, kad ta diena kažkada ateis. Laukiau jos su baime, gal todėl, kad prisiminiau, kaip vyko krikštynos konservatorijoje, kurioje mokiausi. Pasirodo, kad seminarijoje tai vyksta kitaip. Nėra įspūdžio, kad visų aki vaizdoje esi išjuoktas, taip pat išlaikomas saikingumas. Tokio scenarijaus tikrai nesitikėjau, o ypač taip vadinamo „džino“, kuris savo juokais visus pralinksmino.

Gerai įsiminė tie du „gruzinai“, kurie linksmo savo anekdotais ir linksmom istorijom. Turbūt labiausiai iš viso įsiminė „arbūzo rijimo“ procesas.

Šios užduoties vykdymą galėčiau nusakyti žodžiais: „jau negali, bet turi jį įveikti...“. Juokingiausia man buvo užduotis, kurios metu be rankų pagalbos reikėjo sugauti apelsinus iš vandens. Tai darydamas pasijutau kaip žuvis akvariume.

Turbūt niekad nepamiršiu vaidinimo. Tiesa sakant, tokio net nesitikėjau. Vaidinimas buvo suorganizuotas tikrai aukštam lygyje ir gerai suvaidintas. Visas veiksmas, kuris vyko vaidinime leido pamatyti ir prisiminti asmeninius išgyvenimus ir išbandymus. Šio vaidinimo niekada nepamiršiu ir jeigu būtų galimybė, mielai žiūrėčiau jį dar kartą.

Įvilktuvių džiaugsmas

Šv. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo iškilnė kiekvienam trečiakursiui yra ypatinga – juk jos metu Dievo ir Bažnyčios akivaizdoje jis pirmąkart yra įvelkamas į kunigišką rūbą, kuris ženklina ir patvirtina pasiryžimą sekti Kristumi. Šiomet du trečiojo kurso klierikai - Valentinas ir Danielius dar neseniai išgyvenę įvilktuvių džiaugsmą, dalinasi savo išpūdžiais ir šios ypatingos šventės patirtimi.

Su kokiais mintimis laukėte įvilktuvių šventės?

Danielius. Įvilktuvių šventės labai laukiau. Šiai šventei stengiausi kuo geriau pasiruošti dvasiškai. Pirmiausiai susitaikiau su Dievu Atgailos sakramente, vėliau turėjau pokalbį su ugdytoju bei rektoriumi. Galiausiai buvau susikaupimo dienoje, taip pat turėjau dvasinį pokalbį su asmeniniu dvasios Tėvu. Taigi įvilktuvių šventės laukimą apvainikavo pasiruošimo ir atsakingumo mintys. Per visą šį pasiruošimo laikotarpį vis labiau gilėjo mano ryšys su Dievu, o ypač per žmones, kuriuos man Viešpats leido sutikti pašaukimo kelyje. Iš labiausiai įsimintinų laukimo minčių, kurios mane lydėjo ir kurios paskatino mane Viešpačiui ištarti „Taip“, buvo: „Jėzus įsikūnijo – įkūnyk savo tikėjimą“, „Pašaukimas turi pastovumo bei džiaugsmo ir ramybės bruožą“, „Asmeninė malda...“. Visa tai pavadinau „Jėzaus priešįvilktuvine pedagogika“. Būtent Jis per Šventosios Dvasios veikimą pasinaudojo žmonėmis, kad dar labiau priartintų man save patį.

Valentinas. Sunku apibūdinti... tai reikia išgyventi. Labai daug pasiruošimo, formalių dalykų, nematomų, ne-

reikšmingų, tačiau vis tiek būtinų: nuo kvietimų rašymo iki „padėkos“ suformulavimo. Į šį klausimą sunku viena-reikšmiškai atsakyti, tačiau tai be abejo yra džiugus laukimas, pasiruošimas neeiliniam įvykiui žengiant pašaukimo keliu.

Kas jums labiausiai įsiminė iš įvilktuvių šv. Mišių?

Valentinas: Be abejo sutanos pašventinimas ir įteikimas... Taip pat išėjimas iš koplyčios persirengti... Jau liturginės repeticijos metu tai išgyvenau, tuo metu dar „vaidindamas“. Išeidamas persirengti, mažčiau, kaip giliai simboliškas yra šis ženklas: žmogus išeina, persirengia į naują drabužį ir ateina kažkoks perkeistas... gal ne tik išoriškai. Manau, kad šia tema galima būtų neblogą darbą parašyti.

Danielius. Labiausiai įsiminė įėjimas į bendruomenę su kunigišku rūbu. Tuo metu jaučiau neišpasakytai didelį džiaugsmą. Pirmiausiai vidinį širdies džiaugsmą, labiau negu išorinį ir tai susiejau su tos dienos Evangelija, kuri pasakoja kaip Mergelė Marija regėjo angelą... Bet taip pat man įsiminė ir visos bendruomenės palaikymas, kuriai viešai patvirtinau savo pašaukimo pasirinkimą.

Kaip jaučiatės būdami įvilkti į kunigišką rūbą? Kas pasikeitė jūsų gyvenime?

Danielius: Savose vėžiose. Prieš įvilktuves, kai matavau šį rūbą, jis man buvo paprastas profaniškas rūbas – nieko ypatingo, tačiau po įvilktuvių, o ypač po vyskupo pašventinimo, pajutau, jog kažkas pasikeitė. Jis man jau nėra paprastas, profaniškas rūbas. Supratau, kad tai yra kažkas daugiau. Vis prisimena man vieno kunigo pasakyti žodžiai: „Tai rūbas, kuris primena tau nuopolį...“. Nors kunigiškas rūbas ir yra išorinis ženklas, bet jis kardinaliai perkeitė mano vidinius įsitikinimus bei išgyvenimus. Supratau, kad nuo kunigiško rūbo užsidėjimo akimirkos mano gyvenimas pasikeitė. Nuo šiol noriu vis geriau ir vis tobuliau pasiruošti kunigystei – savajam pašaukimui.

Valentinas. Jausmas visiems, kurie įvilkti, yra žinomas... Man dar sunku kalbėti apie tai, nes praėjo nedaug laiko, dar tik pratinamės, mokomės apsilikti sutaną, kad kuo mažiau sagų reiktų užsegti, atsisėsti, kad jos nesuglamžytume... ir visa tai matosi išoriškai, o viduje esam pilni įspūdžių po įvilktuvių šventės. Ar kažkas pasikeitė mano gyvenime? Manau, kad įvilktuvės yra geras pašaukimo sustiprinimas. Tai neeilinis liudijimas ir dar viena Dievo dovana, už kurią privalau dėkoti.

Kaip jums sekėsi rinktis įvilktuvių tėvus? Į ką reikia atkreipti dėmesį renkantis įvilktuvių tėvą? Ar reikalinga seminarijoje „Įvilktuvių tėvystė“?

Valentinas: Pasirinkimas platus, praktiškai tai sukėlė mažiausiai rūpesčio. Be abejo, renkantis buvo keliami tam tikri reikalavimai. Renkantis įvilktuvių tėvą nereikia kelti jokių asmeninių reikalavimų, o paprašyti maldoje Dievo,

kad patartų... Jo pasirinkimas neginčijamas. Įvilktuvių tėvystė man yra daugiau negu tik padėti apsirengti ir užsegti sutanos sagas. Manau daugelis tai supranta. Tai žmogus, kuris prisimena maldoje ir netikėtai paduoda ranką suklypus...

Danielius: Apie įvilktuvių tėvo pasirinkimą mažiau jau vasarą. Įvilktuvių tėvą pasirinkau akademiinių mokslų metų pradžioje. Rinkausi iš dviejų asmenų ir pasirinkau Stanislovą (VI kurso klieriką). Šis sprendimas nebuvo atsitiktinis. Rinkdamasis įvilktuvių tėvą visų pirma pavedžiau šį reikalą Dievui savo maldose. Mano pasirinkimas buvo neekspromtinis, bet gerai apmąstytas. Renkantis įvilktuvių tėvą pirmiausia reikia atkreipti dėmesį, kad šis žmogus tikrai prisiima atsakomybę palaikyti tave pašaukimo kelyje, ypač per maldą. Šis motyvas yra man pagrindinis: ne sutanos sulankstymas ar pagalba įvelkant į kunigiškąjį rūbą, bet dvasinis palaikymas, kuriam įvilktuvių tėvas įsipareigoja. Taigi, manau, kad seminarijoje yra reikalinga „Įvilktuvių tėvystė“ dėl anksčiau paminėto motyvo.

Krikščioniškojo gyvenimo kelionėje

Kun. Rimgaudas Šiūlys

Dvasinis gyvenimas ir Aristotelis...

Keletui akimirų mintimis sugrįžau prie savo seminarinių dienų. Atrodo, tarsi jos tūnotų praeities glūdumoje. Tačiau stabtelėjus prabėgusios dienos ima išnirti, atgyti, tarsi būtų ranka pasiekiamos. Kas buvo gražiausia? Kuom būtų galima pasidalinti? Prisimenu kaip prieš prof. J. Juraičio kontrolinius rinkdavomės draugėn ir aiškindavomės. Jo dėstomų dalykų atsiskaitymams pasiruošti reikėdavo net trijų dienų. Visiems kitiems užtekėdavo ir vienos. Ką iš tų laikų esu išsaugojęs iki šiolei? Norėčiau paminėti brolių joanitų dėstytą filosofiją. Daugeliui tai gali skambėti keistai, bet man tai yra vienas iš maloniausių ir naudingiausių dalykų. Beje, įdomus ir labai paprastas.

Prieš įstodamas seminarijon filosofijos buvau ragavęs Medicinos akademijoje. Čia susidariau įspūdį, tarsi filosofavimui reikia mokėti valdyti arba liežuvį, arba rašiklį. Atrodė, kad tai menas gražbyliauti, svaičioti, išvedinėti įvairias teorijas. Tai menas įmantriai kalbėti apie tai kas yra tik galvoje. Seminarijoje įvyko lūžis. Niekas kitas neleido taip giliai prisiliesti ir apmąstyti mūsų gyvenimo kaip filosofiniai dalykai. Tai buvo nuoseklus ir labai lėtas patirties apmąstymas. Dar iki šiolei prisimenu džiaugsmą, kurį patirdavau, kai man imdavo vertis tai kas yra mūsų jausmai, vaizduotė, protas, valia... Iki šiolei pamenu visą esminę sielos indukcijos eigą, iki šiolei žinau, kiek yra aistrų bei kuri iš jų yra kilniausia t.y. esanti arčiausiai dvasinių žmogaus galių. Tiesa, iki šiolei graužiuosi, kad man neteko paragauti meninės veiklos filosofijos. Tuometinė seminarijos vadovybė neįtraukė jos į programą. Beliko tik pasiimti keletą trupinių, kai kiti dalindavosi įspūdžiais iš paskaitų.

Ar jums yra kitaip? Ar tik man vienam taip patiko filosofija? Ar ji kalba tik apie tai ką mes išrandame savo galvose, ar apie tai kas iš tikro yra? Ar ji nušviečia mūsų patirtį? Būtų galima pasakyti, jog yra pilna visokių filosofų ir filosofijų. Neprieštaraučiau. Tik norėčiau prabilti apie vieną mums visiems gerai pažįstamą žmogų. Tai Jean Vanier, *Arkos* bendruomenės įkūrėjas, žmogus paskyręs savo gyvenimą žmonėms su negalia. Mane ir stebina ir džiugina vienas jo patviravimas. Jis dalinasi tuo, kas jo tarnystėje labiausiai pagelbėjo suprasti žmogų. Jean Vanier pamini

tris dalykus: moralę, psichologiją ir dvasingumą. Paskutinius du dalykus palikime nuošaly, jų nauda akivaizdi. Pasilikime ties morale. Čia J. Vanier omeny turi Aristotelio filosofinį o ypač etinį mokymą. Kad suprastų XX amžiaus žmogų su negalia jam prireikė šio antikinio graikų filosofo. Jis pats rašo: „Gana greit aš supratau, kad Evangelija ir dvasinis gyvenimas negali būti atskirti nuo žmogiško, filosofinio ir moralinio mąstymo. Dvasingumas negali būti neįkūnytas. Jis išsiskiria žmogiškume“. Jam reikėjo užčiuopti tai, kas yra giliausio mumyse, kokia vidinė mūsų struktūra, nes tik pažindamas ir gerbdamas savo prigimtį žmogus išsiskleidžia.

Jau esu paminėjęs, kad iki seminarijos filosofija man reiškė svaičiojimą, o joje supratau, kad tikroji filosofija yra svaičiojimo priešingybė. Gan įdomiai J. Vanier nupasakoja

Aristotelio asmenybę. Jis tarsi nupiešia filosofo paveikslą. Anot J. Vanier tai buvo žmogus, aistringai besidomintis tikrove, smalsus viskam, ką galima atrasti, sugebantis atskirti esminius dalykus nuo antrinių. Jo mokytojas buvo Platonas, tačiau vėlgi J. Vanier pastebi: „kuo labiau Platonas nori išugdyti jį grynosios kontempliacijos sferose, nusigręžimo nuo jutiminio pasaulio kaina, tuo stipriau Aristotelis siekė be paliovos likti sąlytyje su tikrove“. Jam įdomi yra mūsų patirtis. Jo protą patraukia tai, kas atsiveria mūsų jutimams, lytėjimui, regai, klausai... Jis siekia visa tai pažinti. Todėl nenuostabu, kad jo

filosofija nušviečia mūsų patirtį, atskleidžia jos sandarą.

Dar vienas visai naujas mano atradimas. Jį parūpino popiežius Benediktas XVI-asis. Neseniai pasirodžiusiame laiške seminaristams jis ragina studijuoti uoliai, išnaudoti seminarijos metus bei pažada, kad dėl to neteks gailėtis. Tačiau mane labiausiai džiugina šie jo žodžiai: „klaidinga visada iš karto kelti pragmatinius klausimus: ar man to prireiks? Ar tai turi praktinės, pastoracinės naudos?“ Svarbu prasiskverbti pro kintančius akimirkos klausimus ir suvokti, kokie atsakymai yra tikri atsakymai“. Nors popiežius rašo šiuos žodžius, kalbėdamas apie teologiją, bet juos galima pritaikyti ir filosofijos studijoms. Reikia prasiskverbti pro akimirkos klausimus, nesileisti būti suvedžiotiems laiko madų ir užčiuopti tai, kas žmoguje giliausio, jo giliausią vidinę struktūrą.

Klierikas Ronaldas manęs prašė rašyti apie mūsų dvasinę kelionę, apie jos sunkumus, iššūkius, apie tai ko reikia, kad ji būtų sėkminga. Šiuo pasidalinimu noriu atkreipti dėmesį, kad tam gali prireikti ir filosofijos, t.y. mūsų žmogiškumo pažinimo. Kitaip tikėjimas gali pakibti ore, neįsiskaidyti mūsų žmogiškume.

Dievo Žodžio apmąstymai

„Ieikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį ir daug juo einančių. Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jų atranda“.

(Mt 7,13-14)

Mūsų gyvenimas yra kelionė, kurioje dažnai turime priimtinėti sprendimus, tarkim kokią kelią geriausiai pasirinkti, koku greičiu keliauti, kad pasiektume galutinį kelionės tikslą – Dievą. Šioje kelionėje, kaip ir bet kurioje kitoje visą laiką reikia rinktis, ar keliauti pagal kelio taisykles, ar geriau be jų, rinktis gyvenimą, ar mirtį.

Žinoma kelias be apribojimų yra priimtinesnis žmogaus širdžiai, nes galima važiuoti kaip nori, spausti kiek nori, kad tik greičiau pasiektum norimą tikslą. Tačiau kaip yra sakoma: „kas staiga, tai iš demono“ (lenk. „co nagle, to po diable“). Ir iš tikrųjų, kuomet žmogus, pavyzdžiui, nesilaiko tų pačių kelių eismo taisyklių, visada yra didesnė tikimybė, kad įvyks eismo įvykis, kuris gali būti skaudus ne tik pačiam žmogui, bet ir aplink esantiems. Panašiai, manau, yra ir gyvenimo kelyje.

Šis Jėzaus raginimas „keliauti siauruoju keliu“, manau, turėtų būti itin aktualūs šių dienų žmogui, kuomet laimingas gyvenimas yra pristatomas kaip lengvai pasiekiamas, be didesnių pastangų ir savo įnašo; viskas suvedama į pasakymą: „man priklausau, aš turiu tai turėti bet kokia kaina...“. Žinoma, laimės gyvenime niekas niekam nedraudžia siekti, tačiau žmogus dažnai nesusimąsto, kas jam yra laimė ir kokiomis priemonėmis jos turėtų siekti. Jėzus matė tą pavojų, kuris gresia žmogui, kuomet žmogus eina gyvenimo keliu pats vienas, pasitikėdamas vien savo jėgomis, be Dievo, todėl kaip alternatyvą plačiajam gyvenimo keliui, vedančiam į pražūtį, siūlo atrasti gyvenime siaurąjį kelią,

kuriuo žmogus eidamas bus tikras, kad su Juo yra Dievas, kuris jį veda, globoja ir palaiko. Šis kelias galbūt nėra labai patrauklus šių dienų žmogui, ištroškusiam komforto, prabangos, pripažinimo, kuriam yra svetimas autoritetų vaidmuo gyvenime ir vertybių puoseleėjimas. Žmogus pats sau tapo autoritetu, o jo žodis – aukščiausia norma sau ir kitiems.

Siaurasis kelias reikalauja iš žmogaus darbo su savimi, nemažai išsižadėjimo, atvirumo, pagarbos kitam. Tai nėra nesivylimo ar liūdesio dėl sunkių naščių kelias, bet nuoširdaus džiaugsmo ir ramybės pripildytas keliavimas, kuriame nepaisant sutinkamų kliūčių ir keliamų reikalavimų yra keliujama su viltimi, kad visi šitie sunkumai bus nugalėti, o be to tokie išbandymai pasitarnauja naujo žmogaus kūrimui.

Prisimenu vaikystės, mokyklos laikus, kuomet artimųjų, mokytojų, kunigų, vienuolių ir kitų autoritetų pavyzdžiai buvo man kaip kelio ženklai, nurodantys teisingą kryptį. Vieni išpėjamieji, kiti draudžiantys, dar kiti informuojantys apie situaciją kelyje. Tų ženklų dėka galėjau saugiai nuke-

liauti nemažą gyvenimo kelio atkarpą. Galbūt tuo metu dažnai ir nesinorėjo paklusti „ženklų“ reikalavimams, tačiau dabar suprantu, kad tas yra būtina norint saugiai pasiekti kelionės tikslą.

Kelio ženklai, kaip ir tikri gyvenimo autoritetai nėra tik šiaip sau kažkur pakeliui sutikti ženklai, bet kiekvienas jų savu būdu, savo laiku stovi tam tikroje kelio dalyje, kad mus perspėtų apie pavojų, kad drausmintų kai no-

risi viršyti greitį ar nepaisyti kitų reikalavimų.

Ačiū Tau, Viešpatie, už šių „ženklų“ buvimą mano gyvenime. Jie yra tie ankšti vartai, kurie plačiai atidaryti kiekvienam, kas pro juos trokšta įeiti. Jie nurodo tą kelią, kuriuo eidamas žmogus jaučiasi laisvas, kupinas džiaugsmo ir ramybės, nes žino, kad eina teisingu keliu. Padėk Viešpatie būti ženklų kitiems, trokštantiems atrasti kelią pas Tave.

Klierikas Juzef, IV k.

Viešpatie Jėzau Kristau,

Tu tapai bejėgiu Kūdikiu, kad mus išganytum.

*Tu gimei tamsiame tvartelyje, kad mus išplėstum iš nuodėmės tamsos,
patrauktum prie savęs ir mumyse uždegtum savo meilės šviesą.*

Tave garbiname kaip savo

Sutvėrėją ir Atpirkėją.

Tave tikime.

*Tave pripažįstame savo
valdovu bei Viešpačiu.*

*Kaip mūsų pagarbos
ženklą tau dovanojame
visą mūsų neturtingų
širdžių meilę.*

*Gerasis Jėzau,
mūsų Viešpatie ir Dieve,*

maloniai priimk mūsų auką.

Atleisk mūsų nuodėmes,

*dovanok mums savo šviesą ir uždek mumyse šventą ugnį,
kurią atnešei į žemę ir nori, kad ji degtų mūsų širdyse.*

Mūsų sielos tebūna altorius, ant kurio Tau aukosime dvasines pergales.

*Padėk mums, kad čia, žemėje, visada siektume didesnės Tavo garbės,
o danguje galėtume regėti Tavo didybę.*

Amen.

Seminarijos kronika

2010 10 16 Pirmakursių Tomašo Sekanskio, Tado Mikėno ir Jaroslovo Stefanovič „krikštynos“ ir jiems skirtas spektaklis „Tekančios Saulės Karalius“.

2010 10 16 Tarpseminarinis krepšinio turnyras. Sporto šventė prasidėjo šv. Mišiomis lotynų kalba, kurioms vadovavo Rygos seminarijos rektorius kun. Pauls Klavinš. Turnyro nugalėtoja tapo Vilniaus seminarijos komanda. Antros vietos laimėtojai - Telšių seminaristai, tretis - kauniečiai, ir ketvirtą vietą užėmė Latvijos seminarija. Tritaškių konkurso nugalėtojas - klier. Stanislav Valiukevič. Rezultatyviausiu turnyro žaidėju tapo Kauno seminarijos auklėtinis Paulius Kontrimas.

2010 10 29 – 11 03 Atostogos.

2010 11 05 Gedulinės Šv. Mišios buvusio seminarijos dėstytojo kun. Jono Juraičio ir kitų mirusių seminarijos bendruomenės narių atminimui.

2010 11 16 Lietuvos seminarijų diena Aušros Vartų Gailestingumo Motinos atlaiduose. Šv. Mišias celebravo Kauno kunigų seminarijos prefektas kun. Kęstutis Genys, o pamokslą sakė Kauno kunigų seminarijos dvasios tėvas kun. Stasys Kazėnas SJ.

2010 11 23 Vysk. Jono Kaunecko dvasinė konferencija.

2010 11 27 Seminarijoje įvyko mokslinė konferencija „Esate pašaukti laisvei“ (Gal 5,13). Laisvės veidai ir iššūkiai“, skirta Lietuvos Vyskupų paskelbtiems Padėkos už laisvę metams paminėti. Konferencijoje pranešimus skaitė svečiai dr. Darius Kuolys, dr. Aušra Maldeikienė, kun. dr. Kęstutis Kėvalas bei seminarijos dėstytojai dr. Ingrida Gudauskienė, kun. mgrs. Arūnas Peškaitis, kun. dr. Vladimir Solovej.

2010 11 29 Lino Giedrimo medžio drožinių ir pastelių parodos atidarymas seminarijoje.

2010 12 04 Susikaupimo diena seminarijoje, kuriai vadovavo kun. Gediminas Kijauskas SJ.

2010 12 08 Trečiojo kurso klierikų Valentino Dulko ir Danieliaus Narkun įvilktuvės bei skyrimai diakonato ir kunigystės kandidatais. Šv. Mišioms vadovavo vysk. Juozapas Tunaitis.

Parengė metraštininkas - klierikas Robertas, IV k.

Šypsokimės kartu

„Žieminiai“ vaikystės eilėraščiai:

Žiema, žiema,
Kur lakstai?
Per tą baltą
Sniego pūgą...
Per tą šaltą „ledo“ rūmą...

Žiema, tu tokia balta
Ir tokia šalta šalta...

Žiema jau priartėjo,
Ir sninga vis dažniau,
Žinau, atneš ji šalčio
Ir darbo ne mažiau...

Tik štai kas negerai,
Kad žiemą šalta bus labai
O šalta bus visiems -
„Mažiems“ ir „dideliems“...

Štai atėjo jau žiema,
O su ja kartu pūga,
Siautėjo pūga per dieną
Net užpustė visą kiemą...

Sėdi už langų „vaikai“,
Traktorius važiuoja štai,
Burzgia jis labai linksmi...,
Sniegą valo mums dažnai...

„Genialios“ dėstytojų mintys:

„Kunigas negali būti „šerokogo (plataus) profilio traktoristu“...

„Kietas „bobučių“ argumentas: „Kai atšąla tikėjimas, tai ir celibatas tampa našta“...

„Žmogus nori pilnatvės su kitu - juk ne „morčius“ mums svarbus“...

„Aš netyčia čia su jumis eksperimentuoju..., noriu, kad mąstytumėt“...

„Manau, kad nereikia daug aiškinti, jus juk *automa-tiškai* tai suprantate“...

„Mt 25, 31-46 ištrauka parodo, kad jei mylime kitą žmogų, tampame avimis, jei ne - tampame ožiais, taigi per gyvenimą mes arba „ožėjame“ arba „avėjame“...

„Girtas žmogus, švelniai tariant, yra netobulos formos“...

„Kelias naktis nemiegojęs, todėl nepanašus į racionalų žmogų“...

„Yra viena laimės paslaptis: mylėk tai, ką darai“...

„Bažnytiniame teisme pats geriausias „teisėjas“ yra mirtis, nes viską greitai išsprendžia“...

„Ar galite manęs truputį paklausti, aš noriu gauti truputį jūsų dėmesio“...

„Studentas per egzaminą yra kaip šuo: akys protingos, bet nieko nepasako“...

„Tiems, kuriems sunku yra skusti barzdą, reikia priminti posakį: „kad reikia būti nusiskutusiam kaip klebonas“...

Redaktorius: Ronald Kuzmickas
Bendradarbis: Tadas Piktelis
Fotografas: Povilas Slaminiš

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8 - 5) 279 62 77
www.seminarija.lt